

The background of the poster is a dramatic scene of a massive fire. In the center, a man's silhouette stands with his back to the viewer, looking at a towering wall of orange and yellow flames that fills the middle ground. To the left, a large, dark tree stands in silhouette against the fire. The sky above is a mix of dark purple and bright orange, suggesting a sunset or the intense heat of the fire. The overall mood is one of danger and suspense.

RYAN STEEK TEGEN VUUR

EEN MATTHEW REDD THRILLER

Ryan Steck

Tegenvuur

Thriller

Vertaald door Denise Janssen

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Voor mijn beste vriend, vader en held, James Steck, die er altijd in heeft geloofd dat dit boek er zou komen, zelfs als ik dat niet deed.

‘Ik hou van Montana. Voor andere staten voel ik bewondering, respect, waardering en zelfs wat genegenheid, maar in het geval van Montana is het liefde en het is moeilijk om liefde te onderzoeken als die je helemaal vult.’

John Steinbeck, *Reizen met Charley*

‘Thuis is de plek waar ze je, als je erheen gaat, moeten verwelkomen.’

Robert Frost, *The Death of the Hired Man*

PROLOOG

Matthew Redd was niet bang om te sterven, maar eerst had hij zelf nog wat moorden te plegen.

Luisterend naar het ritme van de naderende geweerschoten kon hij de plannen van de schutter beoordelen met elke schietronde die hij hoorde.

Pang, pang... Pauze... Twee, drie, vier... Pang, pang... Pauze...

De kogels deden de lucht boven hem splijten met een hoorbaar gekraak, en knalden daarna tegen de achterwand van de blokhut aan. Elke inslag veroorzaakte een wolkje houtrook.

Hij schiet hoog, zei Redd tegen zichzelf. Dekkingsvuur. Hij zorgt ervoor dat wij laag bij de grond blijven zodat zijn maten dichterbij kunnen komen.

In gedachten kon hij hun benadering voor zich zien, minimaal tien man, met een scherpschutter om alles te kunnen overzien en voor dekking te zorgen. Ze zouden zich breed verspreiden zodat ze van alle kanten konden komen... Nee, een betere manier zou zijn om de pick-ups als dekking te gebruiken.

Zo zou hij het gedaan hebben.

Dat laat ik niet gebeuren, dacht Redd terwijl hij de Winchester vastgreep.

De cirkel herhaalde zich weer. *Pang, pang... Pauze.*

Redd kwam in actie, maakte een gevechtsrol door de deur naar buiten toe, de nacht in, waar hij zich onmiddellijk naar rechts bewoog, zodat zijn silhouet niet zichtbaar zou zijn in de deuropening. Hij wist dat de scherpschutter de seconden aftelde en dat het die man slechts even zou kosten om in de gaten te krijgen wat Redd probeerde.

Geen variatie aanbrenge in het interval tussen de schoten was de eerste fout van de scherpschutter geweest. En zelfs als de schutter hem gezien had zou het hem een fractie van een seconde kosten om lager te mikken en Redds geweer op zich gericht te krijgen.

Zijn kogels telkens op exact dezelfde plek schieten was de schutters

tweede fout en het zou ook meteen zijn laatste zijn.

Redd kwam overeind en liep gehurkt over het open terrein om dekking te zoeken achter de oude pick-uptruck. Ondanks zijn omvang bewoog hij snel en bereikte zijn bestemming voordat de scherpschutter de kans kreeg weer een schot te lossen.

Terwijl hij zich verplaatste, passeerde hij het onthoofde lichaam van het eerste slachtoffer van de schutter. Redd had het bloed van die man aan zijn handen, letterlijk en misschien ook figuurlijk, maar Redd liet zijn gedachten nog niet toe daarbij stil te staan. Hij had andere prioriteiten.

Hij ging snel langs de passagierskant van de pick-up en stopte even aan de voorkant om voorzichtig om het hoekje te kijken. Terwijl hij keek, zag hij de loop van een geweer, een M4, als hij zich niet vergiste, nauwelijks zichtbaar in het maanlicht. Redd trok zich onmiddellijk terug.

De Winchester was erg geschikt voor het schieten op afstand, maar te log om een gevecht van dichtbij te kunnen voeren. Redd liep zijn opties na, waar hij niet lang voor nodig had, en maakte een beslissing die tegen elke vorm van wijsheid in ging.

Met een mes ging hij een vuurgevecht in.

Hij hield het oude Case-zakmes in zijn vuist geklemd terwijl hij zich langzaam weer naar voren bewoog. De loop van het geweer was nu veel dichterbij. De schutter was een aantal passen in zijn richting gekomen en zou snel om de hoek verschijnen...

Redd lanceerde zichzelf vanuit zijn gehurkte positie en ging binnen handbereik van de schutter rechtop staan, zo dichtbij dat de man zijn wapen niet zou kunnen gebruiken. Hij ramde het lemmet in het zachte vlees onder de kaak van de man en maakte een snijdende beweging opzij. Het vlijmscherpe mes sneed door spieren, pezen, aders en alles wat het maar raakte.

Redd sloeg met zijn vrije vuist op het borstbeen van de ernstig gewonde aanvaller en voelde de stevige SAPI-plaat binnen in het kogelwerende vest tegen zijn knokkels komen. De klap deed de man achteruit wankelen, terwijl hij met beide handen tevergeefs het bloed dat uit zijn nek spoot probeerde te stelpen.

Redd verstopte zich in gebukte houding achter de pick-up toen inkomende schoten de andere kant van het voertuig bombardeerden. Hij bleef achter het wiel omdat dit de beste bescherming zou bieden en pakte de Winchester weer op.

Aan zijn linkerzijde zag hij nog twee aanvallers achter de bomen

vandaan komen en de hut vanaf de andere kant naderen. Ze leken enkel gefocust op het bereiken van dit doel en waren zich niet bewust van zijn positie.

Tunnelvisie, terwijl ze zich van alles om zich heen bewust zouden moeten zijn. Grote fout.

Hij richtte zijn vizier op de borst van de voorste man, maar herinnerde zich toen dat de mannen beschermende kleding droegen. Hij stelde het vizier bij om op het hoofd te kunnen schieten en haalde de trekker over. *Knal!* Het geweer gaf een harde terugslag in zijn handen en de man viel neer. Redd laadde snel door en schoot nog een keer, maar de tweede man was al in buikligging gepositioneerd om terug te kunnen schieten.

Redd ging eveneens liggen en wurmde zich over de grond terug naar de voorkant van de auto. Kogels bleven het voorste spatbord raken, maar aan de hand van de heldergele flitsen die met elk schot gepaard gingen lokaliseerde hij nog een vijand. Alle schietrondes kwamen vanaf dezelfde locatie, waardoor het erop leek dat de schutter op één plek bleef, in plaats van zich voort te bewegen tijdens het schieten, zoals hij eigenlijk zou moeten doen.

Amateur. Redd richtte op de schutter en liet het lood in het rond vliegen. Hij wachtte niet af om er zeker van te zijn dat de man dood was, maar rolde zich meteen terug achter het wiel van de auto.

Kogels floten nu op slechts tien centimeter boven hem door de lucht. Deze keer kwamen de schoten vanuit de bossen aan de zijkant van de hut, waar het overlevende lid van het vijandelijke duo hem probeerde neer te krijgen. Een paar schoten raakten de grond, waardoor Redd werd besproeid door opspattende modder. Degene die vuurde, had duidelijk een idee van waar hij zich bevond maar had moeite hem te raken.

Lukraak schieten en hopen op het beste. Geen discipline. Kalm zette Redd de ijzeren vizieren op de loop van de Winchester, ademde in, en liet daarna zijn adem langzaam ontsnappen terwijl hij de trekker overhaalde.

Het geweer knalde eenmaal en het inkomende wapenvuur hield op.

Weer eentje uitgeschakeld, zei Redd tegen zichzelf. *Nog één te gaan.*

Een paar seconden lang was het piepen van zijn oren het enige wat Redd hoorde. Het schieten was gestopt, maar hij was er zeker van dat de laatste vijand dichtbij op de loer lag: de scherpschutter die voor dekingsvuur had gezorgd voor het aanvalsteam. De man had kennelijk geleerd van de fouten van zijn gevallen kameraden en was nu klaar voor een wachtpelletje.

Een tegen een. Onder andere omstandigheden had Redd zijn kansen gunstig ingeschat. Hij was zelf een getraind moordenaar en had het grootste gedeelte van het laatste decennium gependeed aan het verbeteren van zijn vaardigheden op het slagveld. Maar de oude Winchester had nog maar munitie voor één ronde en hij verwachtte niet dat de scherpschutter hem dichtbij genoeg zou laten komen om zijn mes te kunnen gebruiken.

Er was maar één manier om de situatie weer in zijn voordeel te laten draaien.

Redd wurmde zich onder de voorkant van de pick-up vandaan en begon laag bij de grond in de richting te kruipen van de man die hij net had neergestoken. Een gelaarsde voet lag ongeveer veertig centimeter van de rechter voorste hoek van het voertuig. Om de man te kunnen bereiken moest Redd het risico nemen om gezien te worden, maar hij redeneerde dat de scherpschutter allang geschoten zou hebben als hij wist waar Redd was.

Hij bewoog zich langzaam om te voorkomen dat hij de aandacht zou trekken en reikte net ver genoeg om een stevige grip op de laars te krijgen, om zich daarna rustig terug naar zijn schuilplaats te wurmen terwijl hij de kleinere dode man met zich meetrok. Het verwachte schot kwam niet.

Redd hengelde het lichaam naar zich toe alsof het een gevangen forel was en betastte het bovenlichaam van de man totdat hij de nylon spanband voelde die aan de M4 van de aanvaller was bevestigd. Hij liet zijn handen over het wapen gaan om het te inspecteren. Zelfs in het bijna volledige donker had hij het binnen een minuut uit elkaar kunnen halen en weer terug in elkaar kunnen zetten, maar dat was niet nodig. De loop was koud en rook naar het middel waarmee het wapen was schoongemaakt. Hij had geen enkel schot gelost.

Voor de zekerheid haalde Redd het magazijn met daarin dertig kogels eruit en woog het in zijn hand. Het was zwaar. Volledig geladen.

Hij stopte het magazijn terug en onderzocht het kogelwerende vest van de man totdat hij een zakje vond met nog twee magazijnen. Hij nam er eentje uit en propte het in de achterzak van zijn spijkerbroek. Als hij dit gevecht niet kon beëindigen met zestig kogels, dan kon hij het net zo goed nu al opgeven.

Hij wurmde zich terug naar zijn eerdere positie achter het rechtervoorwiel en nam even de tijd om het strijdveld in zich op te nemen. Hij herinnerde zich waar hij ongeveer de flits uit het geweer van de scherpschutter had gezien, maar totdat de man weer een schot zou lossen, kon

Redd alleen maar gissen naar de exacte positie.

Geen probleem.

Hij ging op zijn hurken zitten en rolde toen vooruit, het open veld in, waarna hij overeind sprong en naar de rij bomen toe sprintte.

Ik sta, hij ziet me, ik ga liggen.

De woorden, in zijn hoofd gedrild tijdens het bootcamp, waren een methode om de drie tot vijf seconden te meten die er in theorie voor de vijand nodig waren om te spotten, richten en vuren. Tijdens het laatste woord gooide hij zichzelf plat op de grond en rolde twee keer in de richting van de hut, en maakte zich klaar om het weer over te doen. Hij was zichtbaar, maar omdat hij constant in beweging was, en nooit in een rechte lijn, zou hij een moeilijk doelwit zijn om te raken.

De scherpschutter vuurde niet. Redd bleef zigzaggen, bracht variatie aan in de lengte van de tijd die hij rechtop of liggend doorbracht, om zijn vijand uit te dagen om te schieten en daarmee zijn locatie bekend te maken, maar de man gaf niet toe.

Net toen hij een laatste beweging naar de bomen wilde maken, was er een felle flits achter hem, als een bliksemschicht, gevolgd door een immense schok. Het was niet enkel een geluid, maar een voelbare kracht die elke cel van zijn lichaam deed vibreren, als een diepe, harde bastoon uit een luidspreker.

Hij herkende dat geluid en voelde zich hopeloos.

Granaat.

Redd draaide zich om de ingang van de hut te kunnen zien. Binnen was alles donker, maar stof en rook stroomden naar buiten door het gat van de deur.

‘Nee!’ Redd hapte naar lucht en rende toen naar de hut toe, onverschillig over het feit dat hij nu volledig zichtbaar was voor de schutter.

Hij had nog geen stap gezet toen hij een schaduwfiguur achter de pick-up uit zag schieten en recht op de deur van de hut af zag gaan. Als laatste man in het aanvalsteam had de schutter zijn schuilplaats verlaten en ervoor gekozen om zijn doelwit zelf aan te vallen, en daarbij een fragmentatiehandgranaat te gebruiken om de mannen die Redd in de hut had achtergelaten te doden. Daarna zou hij de oude, grote hut in beslag nemen en deze tot zijn laatste stelling maken.

Redd probeerde de M4 te richten, maar de man bewoog zich te snel, stortte zich halsoverkop de donkere hut in.

De rook lichtte tweemaal op toen de man zijn eigen wapen afvuurde.

Redd bereikte de deur een paar seconden later, met zijn geweer in de aanslag, klaar om te vuren. Hij keek niet naar het verwoeste interieur van de hut. Zijn blik was vastgepind op de man die slechts een meter bij hem vandaan stond en zodra de man zich omdraaide, zich op de een of andere manier bewust van Redds aanwezigheid, richtte Redd zijn wapen een stukje lager en haalde de trekker over.

Het wapen sloeg terug terwijl drie kogels zich snel achter elkaar in het onbeschermd kruis van de man boorden. Redd richtte het wapen omhoog en raakte de man in zijn buik, en een derde schot boorde zich in de SAPI-plaat die het hart van de man moest beschermen. De man schoot achteruit met elke inslag maar bleef toch op zijn benen staan, totdat de laatste kogel hem in het gezicht raakte. Hij viel neer als een marionetpop waarvan de touwtjes zijn doorgesneden.

Redd hield het rokende wapen nog even op de man gericht, voor het geval dat, en liet het uiteindelijk zakken om de ravage in de hut te bekijken.

Hij wilde net een zucht van verlichting slaken toen hij achter zich een stem hoorde. 'Je bent moeilijk te doden, Matty Redd.'

Ondanks het gepiep in zijn oren hoorde hij de stem glashelder. Redd herkende de spreker onmiddellijk, de laatste persoon op aarde die hij hier verwacht zou hebben, en hij voelde de adrenaline door zijn bloed jagen.

Hoe? vroeg hij zich af, en hij beseftte dat hij net zelf een fatale fout had gemaakt. Zijn gedachten raasden door zijn hoofd. Hij had nog maar één optie.

'Wil je nog een paar laatste woorden zeggen?'

'Ik wou dat ik je gedood had toen ik de kans had,' zei hij, terwijl hij naar het geweer in zijn handen keek. Redd wist dat hij geen tijd had zich om te draaien en zijn wapen te richten, maar een poging wagen was beter dan het alternatief. Opgeven zat niet in zijn DNA en hij had te veel mee-gemaakt in de afgelopen weken om zich nu in zijn rug te laten schieten.

Hij weigerde om op die manier te sterven.

Zonder waarschuwing draaide Redd zich om en bracht het geweer omhoog.

Hij zag de vage figuur in de deuropening, verlicht door de maan, met het matzwarte pistool op zijn borst gericht.

Een seconde later klonk er een enkel schot in de nacht.

I

Kamp Pendleton, Californië

Twee weken eerder

Matthew Redd zwaaide de vier kilo wegende Fiskar-bijl als een woeste Viking, en versplinterde de houten deur bij de scharnieren, waardoor die openvloog.

‘Gaan!’ riep Redd. Toen het eerste lid van het gevechtsteam door de deuropening naar binnen ging, zwaaide Redd de bijl over een schouder en vulde zijn enorme handen met een M4-geweer dat uitgerust was met een Aimpoint M68-vizier om dichtbij te kunnen schieten, en een PAQ-4-infraroodlaser. Een tweede schutter ging door de deur en toen was het Redds beurt.

Maar toen hij naar binnen stormde, deden schetterende alarmen het staccato geluid van gewerschoten verstommen. Plafondverlichting flitste aan. Aan beide kanten van de deur staakten de veertien man van de speciale eenheid van het special-operations-team van de mariniers hun bewegingen en lieten hun wapens meteen zakken.

Het alarm stopte even later, en werd vervangen door een versterkte elektronische stem. ‘Staakt het vuren, staakt het vuren, staakt het vuren. Berg jullie wapens op.’ Er was een korte pauze, en toen: ‘Redd! Je hebt mijn oefenhuis geruïneerd!’

Redd keek omhoog naar de loopbrug boven hem. De veiligheidsofficier, sergeant Baker, een grauw uitzienende stafsergeant met zijn gezicht half verborgen achter de megafoon die hij in zijn rechterhand geklemd hield, keek op hem neer. De teamcommandant, kapitein Perez, stond naast de veiligheidsofficier, samen met de teamchef, hoofdsergeant Miller.

Toen de munitie uit alle wapens gehaald was, riep de stem van Miller: ‘Sergeant Redd, waarom heb je een voorhamer van vijf kilo in je uitrusting? Heb je nog niet genoeg gewicht mee te dragen?’

Redd greep de ruim negentig centimeter lange glasvezel schacht met zijn uit de kluiten gewassen vuisten en hield het stuk gereedschap over-eind alsof hij het inspecteerde. Hij was zelf een meter negentig lang en woog bijna honderdtien kilo aan spiermassa, dus de hamer zag er in zijn handen uit als een majorettestok voor kinderen. ‘Het is geen voorhamer, chef. Het is een kloofbijl.’ Hij draaide de bijl om de zware stalen kop te laten zien, waarvan een kant uitliep in een wigvormig lemmet. ‘En hij weegt maar vier kilo.’

Perez hoestte om te verbergen dat hij moest grinniken en leunde toen over de reling van de loopbrug. ‘Goed, sergeant Redd. Waarom heb je een kloofbijl van *viér* kilo in je uitrusting? En waarom gebruik je die bijl om die deur te breken in plaats van een explosief? Die stoppen we in je uitrusting met een reden.’

‘Onze opdracht was om Willow levend te pakken, sir. U hebt hem in die kamer gezet. Genoeg explosief om die deur eruit te knallen kan ook genoeg zijn om hem te doden. Daarom draag ik een bijl bij me, sir.’

‘Sergeant Redd?’

‘Sir?’

‘Je hebt het geflikt. Uitmundend.’

‘Dank u, sir.’

Perez mocht Redd wel. Ondanks het feit dat hij pas ruim een jaar deel van het team uitmaakte had de knul uitzonderlijk initiatief getoond. Zijn indrukwekkende uiterlijk deed mensen geloven dat hij een typische agressieve soldaat was, veel kracht maar geen hersenen, maar de waarheid was dat hij meer dan genoeg hersenen had. De stunt met de voorhamer – bijl, corrigeerde hij zichzelf – was daar het bewijs van. In eerste instantie had het op een hoop machovertoon geleken, maar de beredenering die erachter zat, was solide.

Redd zou nog wat bereiken binnen het korps. Hij was een natuurlijke leider, van het soort dat mannen inspireerde hem te volgen wanneer hij de leiding nam. Als hij al een tekortkoming had, dan was dat zijn neiging om terughoudend over te komen. Hij kon goed overweg met zijn teamgenoten, maar onderhield zelden sociaal contact met hen wanneer ze geen dienst hadden, wat hem waarschijnlijk uit de problemen hield. De meeste mariniers leefden om stennis te schoppen, bier te drinken en achter de vrouwen aan te jagen terwijl Redd in zijn vrije tijd liever trainde of een of andere obscure gevechtssport leerde, op zoek naar een nieuwe uitdaging. Niks van dat alles zou nieuwe onderscheidingen op zijn uni-

form in de weg staan. Redd kwam zelfs al in aanmerking om in rangorde te stijgen naar E-6, maar dit zou betekenen dat hij op zoek moest naar een beschikbare plek om die functie te vervullen, waarschijnlijk bij een andere eenheid, en Redd had een uitgesproken aversie tegen het opgeven van zijn plek in zijn huidige team.

‘Wilt u de oefening nog een keer doen, sir?’ vroeg Miller.

Perez keek naar beneden, naar zijn mariniers, die allemaal nog steeds buiten adem waren en flink zweetten. Hij schudde zijn hoofd. ‘We hebben ze al redelijk hard laten werken. Misschien kunnen we nog iets bewaren voor de dag van de missie.’

‘Redelijk hard’ was zacht uitgedrukt. Hoewel ze er niet zo uitzagen, waren de mannen doodmoe. Zelfs de ontembare Redd. De laatste drie weken hadden ze veertien uur per dag trainingsschema’s gevolgd als voorbereiding op de missie, met allerlei onvoorzienne scenario’s variërend van parachutesprongen naar hun doelwit, tot een verborgen benadering over land. De laatste negen dagen hadden ze eindeloze drillen gehad in het 41 Area-oefenhuis, dat haastig opnieuw ingericht was, zodat het enigszins leek op het gebouw dat ze binnenkort zouden bestormen.

‘De dag van de missie wordt telkens uitgesteld,’ sprak de teamchef hem tegen. ‘Dit is de enige manier om in het voordeel te blijven.’

‘Je kunt een mes maar beperkt blijven slijpen, totdat er geen staal meer over is.’ Perez leunde op de reling en richtte zijn stem naar de ruimte beneden hem. ‘Luister, mariniers. Jullie hebben goed werk verricht. Ik weet dat jullie er genoeg van hebben om hier op dezelfde plek telkens maar hetzelfde te doen, in afwachting van de echte actie. Geloof me, ik denk er net zo over. Maar totdat we groen licht krijgen, is dat wel wat we blijven doen. We krijgen maar één kans.’

Een paar mannen knikten toegeeflijk, maar kreten als ‘hoera!’ bleven uit. Deze mannen waren het stadium voorbij waarin ze juichten en zich op de borst klopten, zoals nieuwelingen deden. Zij waren Marine Raiders. Het leger had de groene baretten, de marine had de SEALs, en de luchtmacht... Nou, wie weet wat die hadden, maar de Raiders hadden hen allen overschaduwd.

Maar ook Raiders hadden af en toe een pauze nodig.

‘Berg jullie spullen op,’ ging hij verder. ‘Zodra jullie alles op orde hebben, zeg ik jullie een vrije tijd van zesendertig uur toe. Ga naar huis. Neem tijd om te rusten. Knuffel jullie kinderen en kus hun moeder... als ze dat toelaat. Maar hou jullie telefoon bij je en laat deze altijd aanstaan. Als

jullie het telefoontje krijgen, wil ik jullie hier binnen een halfuur klaar voor de strijd terug hebben.’

Dit week af van de standaardprocedure. Eersterangseenheden werden, voor de veiligheid, minimaal achtenveertig uur voor een missie in het kamp gehouden, en omdat het bevel elk moment kon komen, was het een risico om het team het terrein te laten verlaten, zelfs als ze elektronisch in verbinding bleven en het maar voor een paar uur was.

Deze keer uitten de mannen wel een rauwe kreet van vreugde, die abrupt onderbroken werd door Miller. ‘Terug in positie, mariniers.’

Meteen was het stil.

Miller leunde over de reling en staarde één man aan. ‘Geen vrijheid voor jou, Redd. Ik heb een speciale opdracht voor jou.’

Redd keek hem niet-begrijpend aan.

‘Zodra je alles op orde hebt, stap je in die mooie wagen van je en rij je naar het dichtstbijzijnde filiaal van Home Depot. Je bent sergeant Baker een nieuwe deur verschuldigd.’

Washington, DC

Heerlijk, hardlopen rond het meer in de late ochtend, dacht Gavin Kline. Ondanks de vochtigheid die met de felle zon gepaard ging zo tegen het middaguur, had hij McMillan Reservoir grotendeels voor zichzelf. Alle anderen in de hoofdstad waren hard aan het werk in hun van airco voorziene kubussen. Dat was slechts een van de voordelen van het werken in een bijgebouw en het hebben van flexibele uren.

Niet dat hij ooit echt vrij was. Werken bij de inlichtingendienst was een baan die je vierentwintig uur per dag en alle dagen van het jaar had, althans, wat Kline betrof. De boeven hielden zich niet aan kantoortijden, dus waarom zouden de goede jongens dat wel doen?

Het was niet zo dat hij ook maar enigszins een leven had buiten zijn baan. Hij had alles en iedereen waar hij ooit om had gegeven opgegeven – ‘liefde’ was een woord dat niet in zijn woordenboek voorkwam – om zijn land te dienen, eerst als marinier en daarna als special agent bij de FBI. Drie decennia lang had hij de vijanden van Amerika bestreden, zowel vanuit zijn thuisland als vanuit het buitenland.

En wat heeft het me gebracht? dacht hij, overvallen door een zeldzaam moment van zelfverwijt.

Hij was drieënvijftig en het schoot niet op voor hem. Alles was prima begonnen. Nadat hij het korps verliet, was hij overgestapt naar het bureau, waar hij eerst lid en later leidinggevende werd van een special-operations-flyteam, de bureauvariant van SEAL Team 6. Van daaruit was hij gepromoveerd tot de afdeling terrorismebestrijding, om vervolgens razendsnel door te stomen richting senior management of zelfs hoger. Tenminste, dat was hem beloofd.

Toen werd zijn situatie minder rooskleurig. Hij was overgeplaatst van terrorismebestrijding naar de inlichtingendienst met de belofte dat er

een werkplek voor hem beschikbaar zou zijn op de zevende verdieping zodra zijn mentor de een-na-belangrijkste plek kreeg in het bureau. De vliegtuigcrash die zijn 'rabbijn' en vier andere senior leidinggevendenden doodde, had echter geleid tot enorme veranderingen in het leiderschap binnen de FBI. Met als gevolg dat de belofte, en de carrière van Kline, de grond in werd geboord, net als dat vliegtuig.

Zijn carrièretraject werd afgestompt door kantoorpolitiek, hij werd gedegradeerd en kwam terecht in een ander gedeelte van het gebouw, op een afgelegen locatie helemaal aan de zijkant van het district, waar hij onbelangrijk werk deed en constant naar de klok keek. Hij telde af naar het moment waarop zijn dertig dienstjaren erop zaten en hij van zijn riante pensioen kon gaan profiteren.

Hij schudde zijn hoofd en stopte met zijn zelfmedelijden. Het was niet voorbij, nog lang niet. Hij was nog niet voorbij.

Drieënvijftig was niet zo heel oud. Hij was nog steeds in vorm, deels doordat hardlopen hem heilig was, maar vooral omdat hij gezegend was met een atletisch lichaam en een snelle stofwisseling. Hij was bijna een meter negentig lang, slank, maar met het soort lichaamsbouw dat makkelijk spieren kon opbouwen als hij dat zou willen.

Natuurlijk zou een mooi en ruig uiterlijk hem niet helpen om de carrièreladder te beklimmen op het bureau. Om dat te kunnen bereiken had hij een grote overwinning nodig en dat zou Willow worden.

Willow, een codenaam, maar de enige die ze hadden voor een berucht expert in biologische wapens, had banden met minimaal zes terroristische organisaties op vijf continenten. En daarom was het zo belangrijk hem, of misschien haar, te pakken... levend.

Kline zou het liefst recht op zijn doel afgaan en Willow grijpen, zoals hij deed met zijn oude vliegteam, maar zijn nieuwe baas, Rachel Culp, had dit een halt toegeroepen. De FBI zou geen flyteam naar Mexico sturen.

'Te politiek,' had ze gezegd. Ze kon niet ontkennen dat Willow een zeer belangrijk doelwit was, maar het uit handen geven aan de Raiders was een laffe zet om zichzelf in te dekken als het mis zou gaan. Als voormalig marinier had Kline een hekel aan deze beslissing, maar hij twijfelde er niet aan dat de Raiders deze uitdaging graag zouden aangaan.

De Raiders...

Zijn Apple-horloge zoemde toen er een telefoongesprek binnenkwam. Het nummer was omgeleid, waarmee het de identiteit en locatie van de beller verborg, maar die kende hij beide heel goed. Een oude vriend in

Mexico, zijn meest betrouwbare contact, Hernán Vasquez.

Zonder zijn pas te vertragen tikte Kline op het horloge om het gesprek aan te nemen, dat doorverbonden werd met zijn draadloze oortjes. ‘Zeg het eens.’

‘Twaalf uur.’

Kline had geen verdere uitleg nodig. Hij wist precies wat de beknopte boodschap betekende.

In de ontwikkeling van operatie Willow, die voor een groot deel gebaseerd was op militaire informatie die door Vasquez zelf was doorgegeven, had Kline vastgesteld dat Willow geregeld een bezoek bracht aan een verlaten accommodatie in de Yucatán Peninsula. Het zou de perfecte plek zijn om Willow te grijpen, mits ze van tevoren op de hoogte werden gesteld van het volgende bezoek van de wetenschapper.

En dat had Vasquez net gedaan.

Maar er was nog iets wat Vasquez niet vertelde. Zijn toon was grimmig, terwijl deze juist enthousiast zou moeten zijn.

Kline staakte zijn hardloepsessie en voelde een steen in zijn maag. ‘Wat is er aan de hand, Hernán?’

Er volgde een lange stilte. ‘Het is waarschijnlijk niets, *jefe*.’

‘Dat betekent dat er dus wel iets kan zijn. Zeg op.’

‘Ik kan het niet precies uitleggen. Ik heb alleen een slecht gevoel hierover.’

Kline liet zijn blik rond het meer dwalen, dat omringd werd door bomen. Niemand te zien. Tenminste, niet binnen gehoorsafstand. Hij ging op een bankje zitten, in de schaduw van een treurwilg. Zijn voeten deden toch al pijn.

‘Is het je informant?’ suggereerde Kline. ‘We krijgen maar één kans, dus als er een kans is dat hij er niet is, dan gaan we niet.’

‘Dat is het niet,’ zei Vasquez. ‘Dit is een serieuze aanwijzing. Het is alleen... Ik weet het niet, het voelt te makkelijk. Alsof iemand zich ervan wilde verzekeren dat ik ervan hoorde.’

Kline woog zijn woorden. Makkelijk was altijd reden tot wantrouwen. Makkelijk was de kaas in een muizenval.

Aan de andere kant, soms had je geluk en voelde het alleen maar makkelijk.

Ik ga maagtabletten achteroverslaan als snoepjes totdat dit voorbij is, dacht Kline. ‘Wat zegt je onderbuikgevoel?’ vroeg hij. ‘Slaan we over?’

‘Nee,’ zei Vasquez uiteindelijk, na nog een pijnlijke stilte. ‘Wie weet

wanneer we weer zo'n kans krijgen als deze.'

'Dus we gaan ervoor?' drong Kline aan.

'Sí. We gaan dit doen, jefe. Maar luister. Het is misschien niet mijn probleem.'

'Wat bedoel je?'

'Ik bedoel dat je maar beter op kunt passen.'

'Jij ook, *hermano*. Het wordt erop of eronder.'

Vasquez hing op.

'Kak,' mompelde Kline. Hij veegde het zweet van zijn voorhoofd. Vasquez was een oude professional. De beste. Je kon op hem rekenen voor de perfecte balans tussen behoedzaamheid en lef. Het was niets voor hem om zoiets onverwachts te zeggen, twaalf uur van tevoren.

En hij had Klines vraag ontweken: 'Wat zegt je onderbuikgevoel?'

Nou, ik heb ook een onderbuikgevoel, dacht Kline. En dat zit nu helemaal in de knoop.

Hij pakte een prepaid, anoniem telefoontoestel uit zijn hardlooperriem. Dit toestel zou hij nooit mee naar zijn werkplek nemen. Hij kon het risico niet nemen dat hij gefouilleerd werd of door de veiligheidscontrole moest, iets wat het counterintelligence-team zo nu en dan deed. Hij wist ook dat de CI alle telefoonsignalen binnen het gebouw monitorde. Een anoniem toestel zou meteen op hun scherm tevoorschijn komen.

Maar buiten het kantoor, in zijn vrije tijd, was het waarschijnlijk wel in orde. Zeker hier, waar er zich niemand in de buurt bevond. Hij klapte het toestel open en toetste het nummer in.

Nadat de telefoon slechts twee keer overging, klonk er een stem aan de andere kant van de lijn.

'Ik wil graag dat je alles uit je handen laat vallen en iets voor me regelt.'

'Zeg het maar.'

'Er is niet genoeg tijd en waarschijnlijk lukt het niet, maar je moet het proberen,' zei Kline. 'Als iemand dit voor elkaar kan krijgen, ben jij het.' Hij legde zijn plan uit.

'Ik beloof niks,' was het antwoord. 'Ik zal doen wat ik kan, maar uiteindelijk is de beslissing niet aan mij.'

'Dat weet ik,' zei Kline en hij beëindigde daarmee het gesprek.

Hij stond op, haalde de simkaart en batterij uit de telefoon en gooide alles het meer in.

Nu kon hij alleen nog maar wachten.

**‘Tegenvuur komt niet over als een debuut.
Het heeft de actie, karakterontwikkeling en het
boeiende plot van een doorgewinterde schrijver.’**

Joel C. Rosenberg

Wanneer Marine Raider Matthew Redd wakker wordt na een black-out, is zijn hele team in een hinderlaag weggevaagd en krijgt hij de schuld. Een cryptische boodschap van een familielid brengt hem verder in de problemen. Een wanhopige zoektocht naar antwoorden begint, waarin hij een duistere, wereldwijde samenzwering blootlegt, met zijn eigen woonplaats in de hoofdrol.

**Ryan Steck is naast thrillerschrijver ook thriller-recensent van zijn eigen blog ‘The Real Book Spy’.
Tegenvuur is het eerste deel in de serie rondom Marine Raider Matthew Redd.**

